

ΠΟΠΑΪ

ΜΑ ΠΑΡ' Η ΟΡΓΗ: ΤΙ ΒΡΟ-
ΜΑ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ;

Η ΜΑΓΙΚΗ ΑΡΑΧΝΗ

ΚΑΝΕ ΤΟ "ΠΙ-
ΠΙ" ΜΟΥ!

ΜΑ ΤΟΥΣ ΧΙΛΙΟΥΣ
ΚΕΡΑΥΝΟΥΣ!

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΛΙΓΟ ΚΑΘΑΡΟΣ
ΑΕΡΑΣ !...

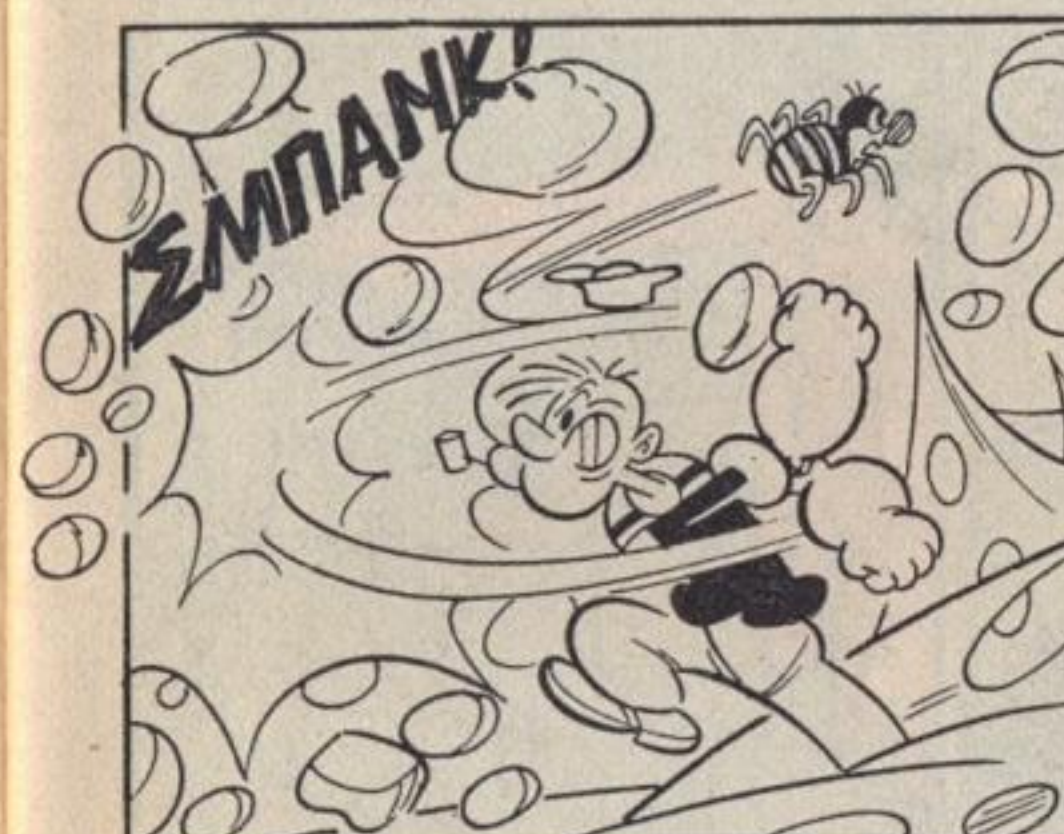

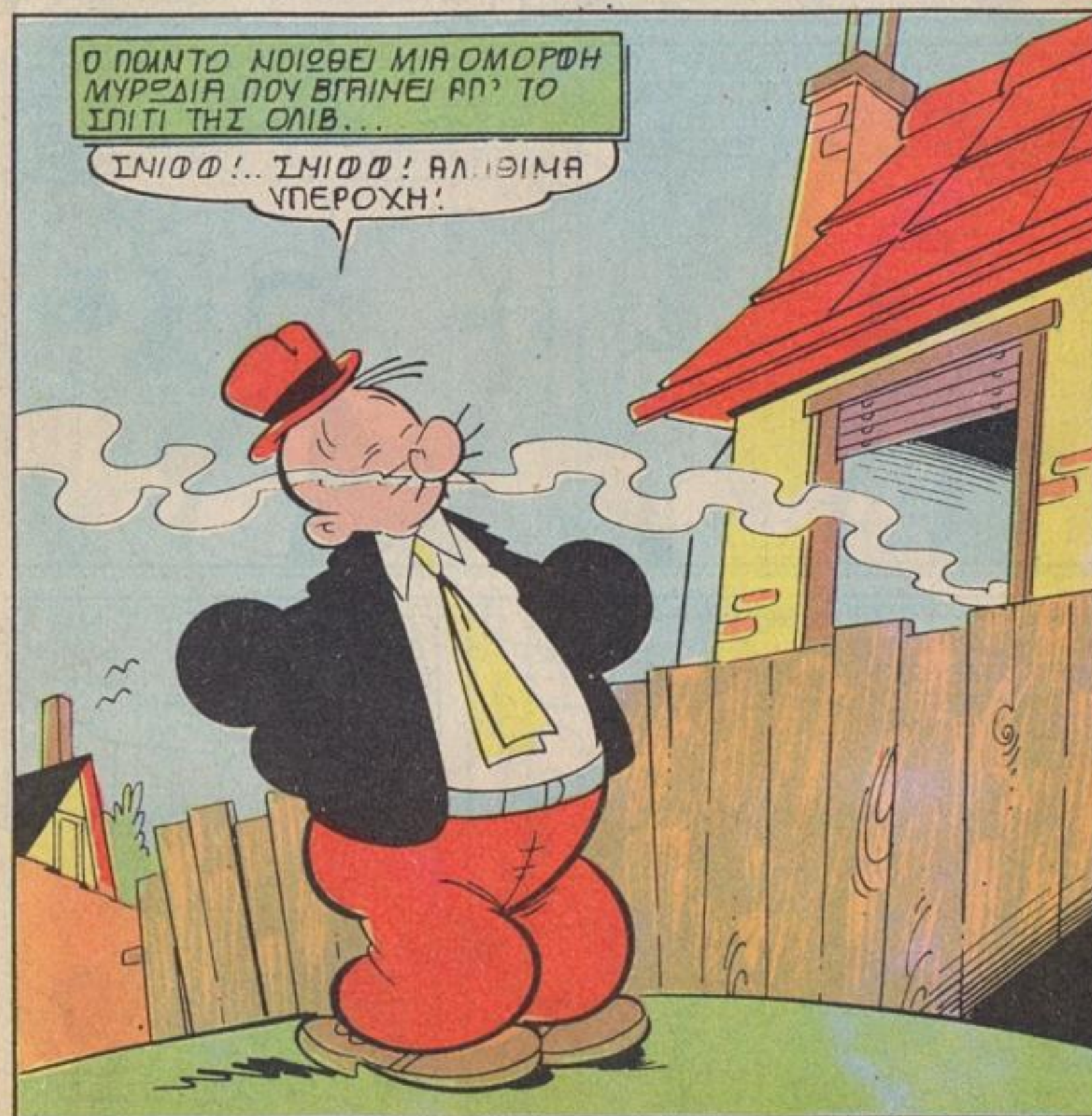

Ο ΚΑΘΟΡΕΠΤΗΣ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ

Ο ΠΟΛΙΤΗΣ ΝΟΙΩΘΕΙ ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΜΥΡΩΔΙΑ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠ' ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΟΛΙΒ...

ΣΙΝΙΦΦ!... ΣΙΝΙΦΦ! ΑΛΛ' ΙΣΜΑ ΥΠΕΡΟΧΗ!

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΣ ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΙΚΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΒΙΖΟΝ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΠΑΪ

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΕΠΑΙΝΟΥ

Κάθε άνθρωπος νοιώθει έντονα την ανάγκη να τον θεωρούμε ικανό για κάτι και να τον επαινούμε.

Η ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΣΙΣ — τὸ κομ-
πλιμέντο, ὅπως μά-
θαμε νὰ τὸ λέμε — εἶναι ἰσως τὸ
χρησιμώτερο μέσον κοινωνικῆς ἐπα-
φῆς. Εἶναι ἓνα χρυσὸ νόμισμα, ποὺ
κινδυνεύει νὰ ὑποτιμηθῇ, γιατί
δὲν χρῆσιμοποιεῖ-
ται ὁσο καὶ ὅπως
πρέπει. Πρόκειται βέβαια γιὰ
τὸ ἀληθινὸ κομπλιμέντο.

Ἀλλά, τί εἶναι τὸ ἀληθινὸ κομ-
πλιμέντο; Ἄν τὸ προσδιορίσουμε
ἀπλῶς, εἶναι ἓνας ἐπαινος, ποὺ ἱκα-
νοποιεῖ ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἀπευθύνει
κι' ἐκεῖνον πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθύ-
νεται. Ὁ γνωστὸς συγγραφέας
Μάρκ Τουσὶν εἶπε κάποτε: «Μπο-
ρῶ νὰ ζήσω δύο μῆνες, μ' ἓνα κα-
λὸ κομπλιμέντο». Δὲν ἦταν ὑπερβο-
λικός. Ἐνα καλὸ κομπλιμέντο εἶναι
ἡ καλύτερη ἀνταμοιβή.

Ὅλοι πιστεύουμε στὴν προσωπικὴ
ἀξία μας κι' ὅλοι θέλουμε νὰ τὴν
προβάλουμε, κατὰ κάποιον τρόπο.
Ὅταν ἓνας τρίτος τὴν ἀναγνωρί-
ζει, μᾶς ἀπευθύνει ἓνα κομπλιμέν-
το τοῦ καλύτερου εἴδους, ἓνα ἀπ' αὐτά, ποὺ, δυστυχῶς, προσφέρονται
σπάνια.

Τὸ κομπλιμέντο
διαφέρει ἀπὸ τὴν
κολακεία κατὰ τὸ ὅτι εἶ-
ναι ἀντικειμενικὸ καὶ προσφέρεται
χωρὶς ὑστεροβουλία. Ἡ κολακεία
εἶναι μιά ἀπλὴ φωνητικὴ ὑπηρεσία
ἢ ἓνας ὑπερβολικὸς καὶ ὑποκριτικὸς
ἐπαινος, ποὺ ἔχει ἓνα συγκεκριμέ-
νο σκοπὸ. Ἡ μεγαλύτερη ἀνταμοιβή,

ποὺ δέχθηκε ποτὲ ἡ φημισμένη κον-
τράλτο Μάριον Ἀντερσον, ἦταν ἓ-
να αὐθόρμητο κομπλιμέντο τοῦ διὰ-
σημου μουσουργοῦ Σιμπέλιους. Κά-
ποτε, τραγουδῆσε στὸ σπίτι του ἀ-
ποκλειστικὰ γι' αὐτόν. Ὅταν τελεί-
ωσε, ὁ Σιμπέλιους ἔσκυψε, τῆς φι-
λησε τὸ χέρι καὶ εἶπε: «— Ἡ στέ-
γη τοῦ σπιτιοῦ μου εἶναι πολὺ χα-
μηλὴ γιὰ σᾶς».

Ὁ Ἀγγλὸς δοκιμιογράφος Τζὼν
Ράσκιν ἔγραψε σπὸν περασμένο αἰῶ-
να, ὅτι ὁ ἐπαινος κάνει τὸν ἄνθρω-
πο ν' ἀγαπᾷ τὴν προσπάθεια. Αὐτὴ
ἡ ἀγάπη θάπρεπε νὰ ἐμπνέεται ἀπὸ
τὴν παιδικὴ ἡλικία, ἀλλὰ πολλοὶ γο-
νεῖς χαλᾶνε τὴν αὐτοπεποίθησι τῶν
παιδιῶν τους, μὲ τὸ νὰ ὑπογραμμί-
ζουν διαρκῶς μόνον τὰ λάθη καὶ
τὰ ἐλαττώματά τους. Ἀντιθέτως, οἱ
ἔξυπνοὶ γονεῖς δὲν παραλείπουν πο-
τὲ νὰ ἐπαινῶν τὰ παιδιὰ τους, ὅ-
ταν τὸ ἀξίζουν.

Θὰ ἀναφέρουμε ἓνα διδακτικὸ
παράδειγμα: Ἐνα ἀγοράκι 12 χρό-
νων θεωροῦσε τιμὴ τοῦ νὰ βοηθᾷ
τὴν μητέρα του, σκουπίζοντας τὰ
πιάτα μετὰ τὸ πλύσιμο, γιατί ἡ μη-
τέρα του δὲν ἔχνοῦσε νὰ ἐπαινῇ
κάθε προσπάθειά του. Ἐνα βράδυ,
καθὼς τὸ παιδί σκούπιζε ἓνα πιά-
το, γλίτρησε ἀπὸ τὰ χέρια του κι'
ἔσπασε στὸ πάτωμα. Τὸ παιδί κακ-
κίνησε ἀπὸ ντροπὴ κι' ἔμεινε ἀμίλη-
το. Ἀλλά, χωρὶς τὸ παραμικρὸ
ἴχνος δυσφορίας, ἡ μητέρα του εἶπε:
«— Ὑστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ, εἶναι
τὸ πρῶτο πιάτο ποὺ σπάζεις. Νομί-

ζω ὅτι εἶναι ἓνα εἶδος ρεκόρ». Ἡ
ἐκφρασις τῆς ἀνησυχίας ἐξαφανίσθη-
κε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ. Αὐ-
τὴ ἡ μητέρα ἀκολούθησε μιά θαυμά-
σια συμβουλὴ ἐνός διάσημου ψυχολό-
γου: «— Ἐπαινεῖτε τὰ προτερή-
ματα καὶ θὰ βρῆτε λίγα ἐλαττώμα-
τα γιὰ νὰ καταδικάσετε».

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον τὰ παιδιὰ,
ποὺ χρειάζονται ἐπαινοὺς καὶ ἐνθαρ-
ρύνσεις. Ὁ παιδαγωγὸς Τζὼν Ντι-
νάυ ὑποστηρίζει, ὅτι καὶ ὁ ἄνθρω-
πος αἰσθάνε-
ται ἔντονα τὴν ἀ-
νάγκη νὰ εἶναι σπου-
δαῖος. Συνεπῶς, ὅταν ἓνας
ἄνθρωπος ἐκτελῇ καλὰ τὴν ἐργασία
του, πρέπει νὰ τοῦ τὸ ἀναγνωρίζου-
με καὶ νὰ τοῦ τὸ λέμε. Πρέπει νὰ
τοῦ ἱκανοποιῶμε τὴν ἀνάγκη νὰ
φαίνεται ἀπουδῶς. Ἐνα μικρὸ
κομπλιμέντο ἀπὸ μέρους μας μπο-
ρεῖ νὰ τὸν κάνει πρὸ εὐτυχισμένον.
Μπορεῖ νὰ συμβάλῃ πολὺ στὴν ἐπι-
τυχία του. Οἱ μαθητὲς φιλατιμοῦν-
ται, ὅταν οἱ δάσκαλοι ἐπαινῶν τὴν
προσπάθειά τους, ἀνεξάρτητα ἀπὸ
τὴν ἐπίδοσίν τους. Οἱ ἐργαζόμενοι
ἀποδίδουν καλύτερα, ὅταν οἱ προ-
σπάθειές τους ἀναγνωρίζονται μ' ἓ-
να ἀπλὸ κομπλιμέντο.

Ἀλλά, ἓνα κομπλιμέντο δὲν εἶναι
μιά ἀπλὴ φράσις. Πρέπει νὰ ἔξρου-
με πῶς καὶ πότε νὰ τὸ ἀπευθύνου-
με. Πολλοὶ ἀπὸ μᾶς, ἐνῶ νοιώθου-
με τὴν εἰλικρινῇ ἐπιθυμίαν νὰ ἐπαι-
νέσουμε κάποιον γιὰ κάτι συγκεκρι-
μένο, γενικεύουμε τὸν ἐπαινὸς μας
καὶ δὲν ἀφίνουμε νὰ ἐκχωρήσῃ αὐ-
τὸ τὸ «κάτι», ποὺ θὰ προξενούσε
ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι. Παραδείγμα-
τος χάριν, ὕστερα ἀπὸ μιά φιλικὴ
συγκέντρωσι, στὴν εἰλικρινῇ ἐπιθυμίαν
μας νὰ ἐπαινέσουμε τὴν οἰκοδόποι-
να γιὰ τὸ ταλέντο της στὴν μαγει-
ρικὴ, προσφέρουμε αὐτὴν τὴν τυπικὴ
φράσι: «Ἦταν ἓνα θαυμάσιο γεῦ-
μα». Κι' ὅμως, θὰ τὴν ἱκανοποιού-
σαμε πολὺ περισσότερο, ἂν λέγαμε:

«Ἀναρωτιέμαι πῶς καταφέρνατε νὰ
κάνετε τὸ κατόπλου τόσο νόστιμο».
Μ' αὐτόν τὸν τρόπο, τὸ κομπλι-
μέντο εἰδικεύεται, συγκεκριμενοποι-
εῖται. Δὲν εἶναι περιωρισμένο στὴν
σημασία του, ἐνῶ εἶναι αὐατηρὸ
προσωπικόν. Πολλὴ σημασία ἔχει ἐ-
πίσης ὁ χρόνος. Δὲν πρέπει νὰ πε-
ριμένουμε πολὺ, γιὰ νὰ ποῦμε σ' ἓ-
να πρόσωπο πόσο ἀπουδαῖος ἦταν ὁ
λόγος ποὺ ἐκφώνησε, πόσο θαυμάσια

διακόσμησε τὸ διαμέρισμά μας ἡ πό-
σο γρήγορα δακτυλογράφησε τὰ κει-
μένα ποὺ τοῦ ἐμπιστευθήκαμε. Ἀλ-
λά, δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ τὸ κά-
νουμε ἀμέσως. Τὴν στιγμὴ ἀκριδῶς
ποὺ τὸ περιμένει. Πρέπει ν' ἀφῆ-
σουμε νὰ περάσῃ λίγος χρόνος. Ὑ-
στερα, τὴν στιγμὴ ποὺ πιστεύει ὅτι
ἔσχάσαμε αὐτὸ ποὺ ἔκανε, μπορού-
με νὰ ἐκφράσουμε τὸν ἐπαινὸς μας.
Τὸ πρόσωπο στοῦ ἀποῖο ἀπευθύνεται
θὰ ἱκανοποιηθῇ διπλῶς.

Κατὰ τὴν διάρκεια ἐνός φιλικοῦ
γεύματος, ὁ κυριώτερος ἀπὸ τοὺς
καλεσμένους ἀπέφυγε κάθε σχόλιο,
τόσο γιὰ τὸ φαγητό, ποὺ ἦταν ὡς-
τόσο ἐκλεκτό, ὅσο καὶ γιὰ τὴν
κοιμώτητα τῆς οἰκοδόποινας, ποὺ
ἦταν ὡςτόσο ἐντυπωσιακὴ. Ὑστερα,
τὴν στιγμὴ ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ φύ-
γῃ, εἶπε στὴν οἰκοδόποινα: «Μιά
μέρα, ὅταν θὰ ἔχετε καιρὸ, θὰ ἦθε-
λα νὰ μοῦ πῆτε τί κάνετε γιὰ νὰ
μένετε τόσο λεπτή». Περιπτό νὰ ποῦ-
με, ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός της οἰκοδέ-
σποινας ἦταν ἀπερίγραπτος.

Ἐχει τανισθῇ πολλὰς φορές, ὅτι
ἡ ἐμπιστοσύνη εἶναι τὸ μεγαλύτερο
ἰδῶρο, ποὺ ἓνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ
προσφέρῃ σ' ἓναν ἄλλο. Ἀλλά αὐτὸ
δὲν σημαίνει, ὅτι πρέπει νὰ μοιρά-
ζουμε ἀφειδῶς φιλοφρονη-
σεις σπὸν καθένα. Ἀντιθέτως, πρέ-
πει νὰ τίς μετροῦμε.

Τὸ αἶσθημα τῆς ἀφῆς

Στὸ ἀνθρώπινο
δέρμα ὑπάρχουν κα-
τανεμημένες περί-
που 600.000 νευρι-
κὲς ἀπολήξεις, ποὺ
ἐξυπηρετοῦν τὸ αἰ-
σθημα τῆς ἀφῆς
μας.

Τὰ εὐαίσθητα αὐ-
τὰ σημεῖα τοῦ δερ-
ματος, μεταδίδουν
στὸν ἐγκέφαλο τὰ
αἰσθήματα τοῦ πό-
νου, τῆς πίεσεως,
τοῦ κρύου καὶ τῆς
ζέστης.

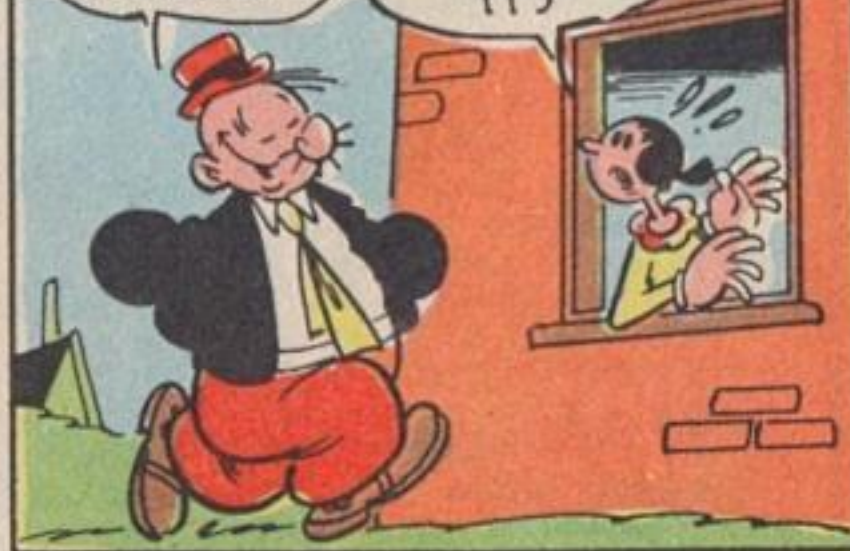
ΦΥΣΙΚΑ Η ΕΡΩΤΗΣΗ ΕΜΕΙ-
ΜΕ ΧΟΡΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΗ...

ΔΗΛΑΔΗ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΘΗ,
ΕΞ

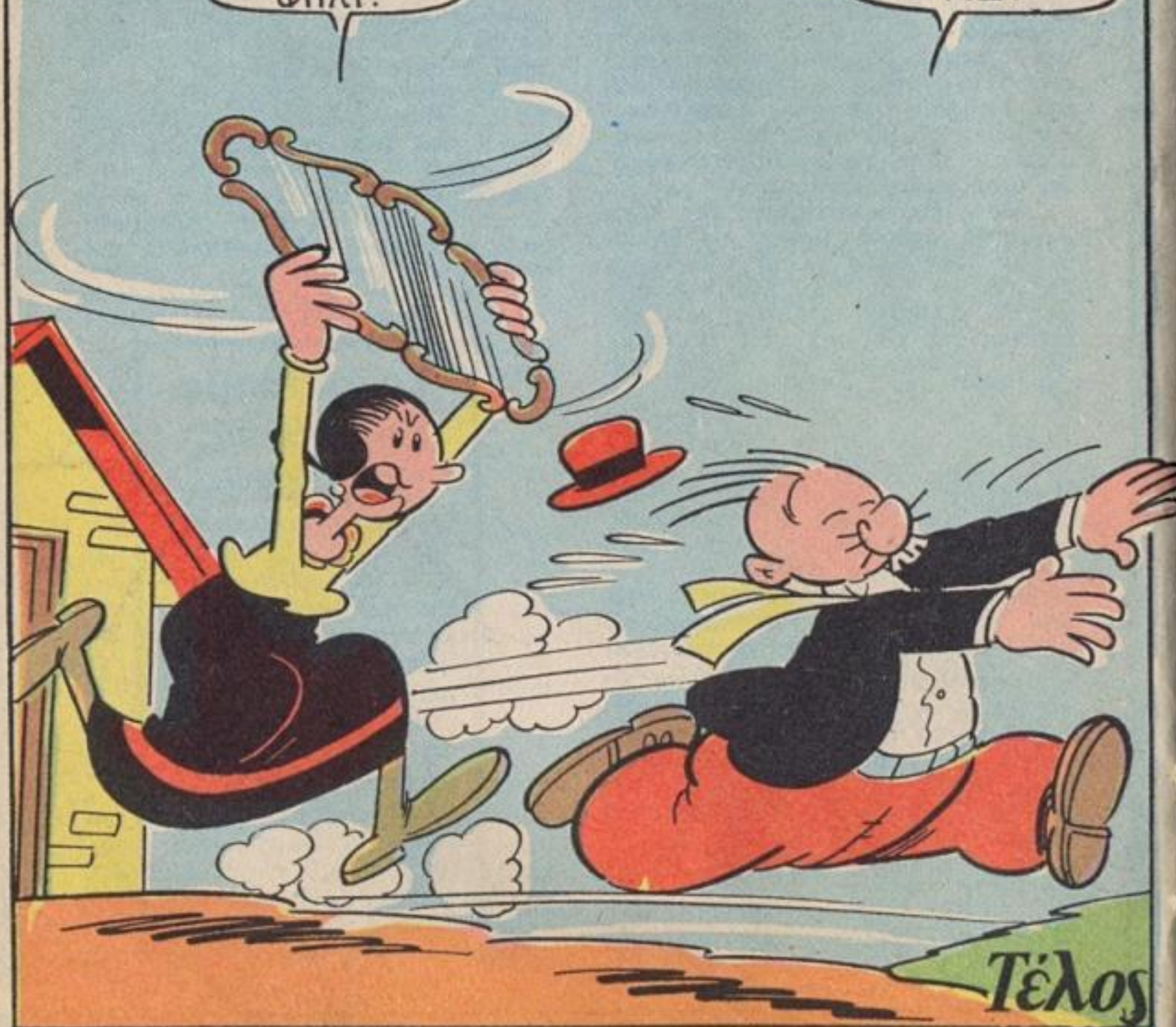
ΧΑ! ΧΑ! ΓΥΡΙΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ.
ΧΑΡΙΣ ΣΤΙΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΙΣ ΜΟΥ
ΣΑΝ ΕΓΚΑΤΡΙΜΥΘΟΣ ΕΚΑΝΑ
ΤΟ ΚΑΘΡΕΩΤΗ ΝΑ
ΜΙΛΑΕΙ!

ΤΙΣ

ΣΤΑΜΑΤΑ ΑΠΑΤΕΛΟΝΑΙ ΘΑ ΤΟΥ ΣΠΑΣΙ
ΤΟΝ ΚΑΘΡΕΩΤΗ ΣΤΟ ΚΕ-
ΦΑΛΙ!

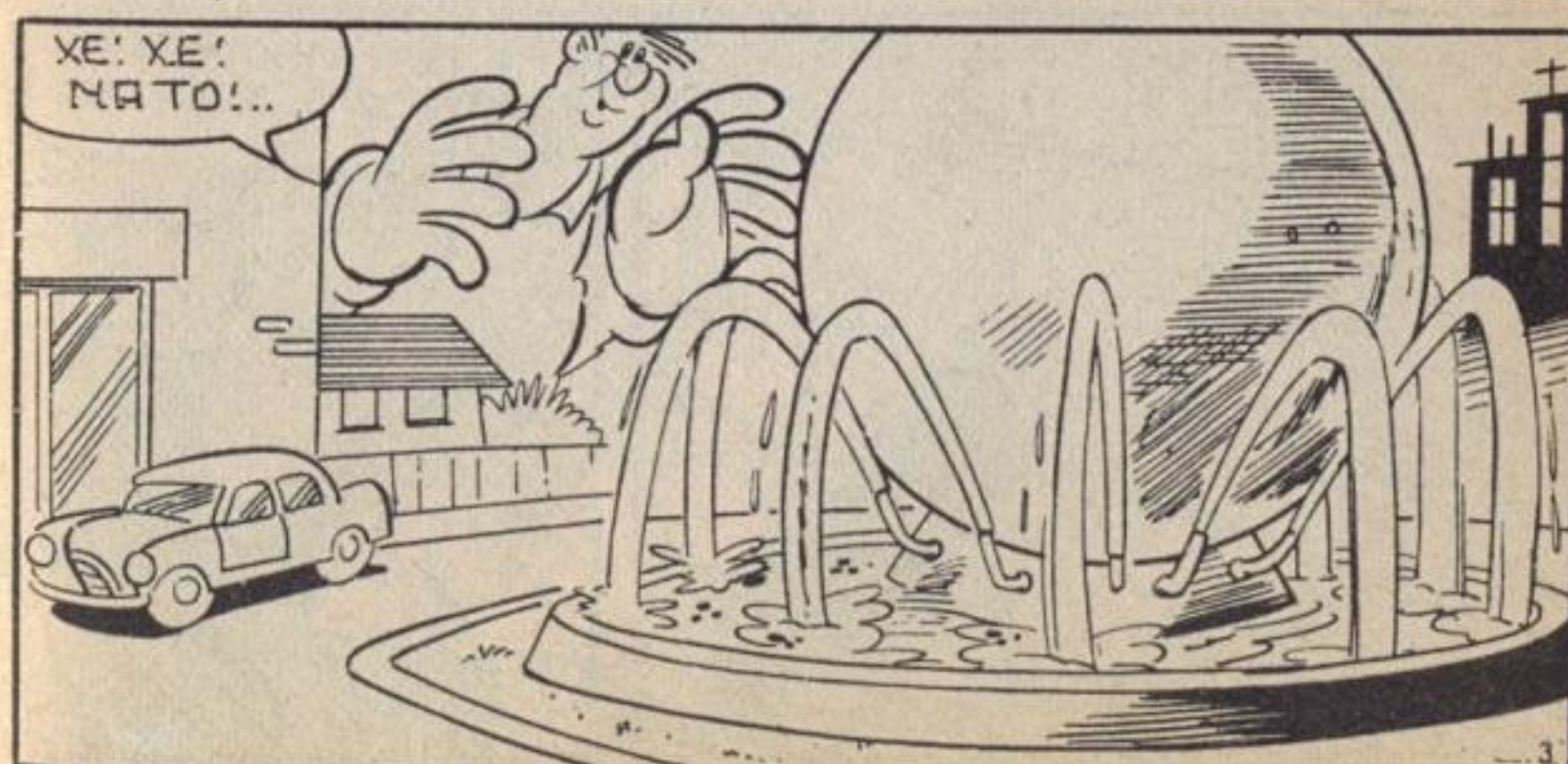
ΒΟΗΘΕΙΑΑ! ΚΑΛΥ-
ΤΕΡΑ ΝΑ ΤΟΥ ΔΙ-
ΝΩ!

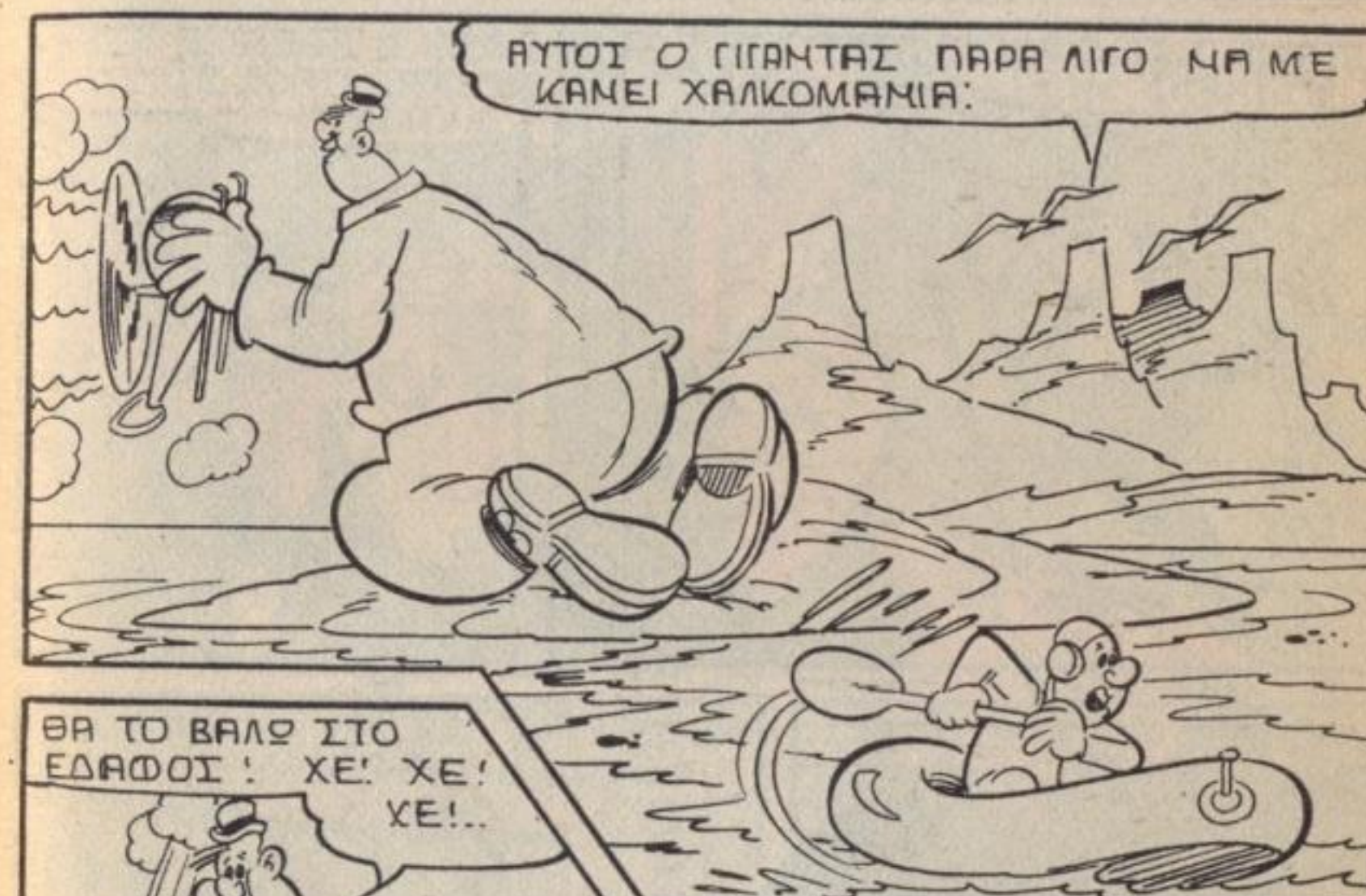
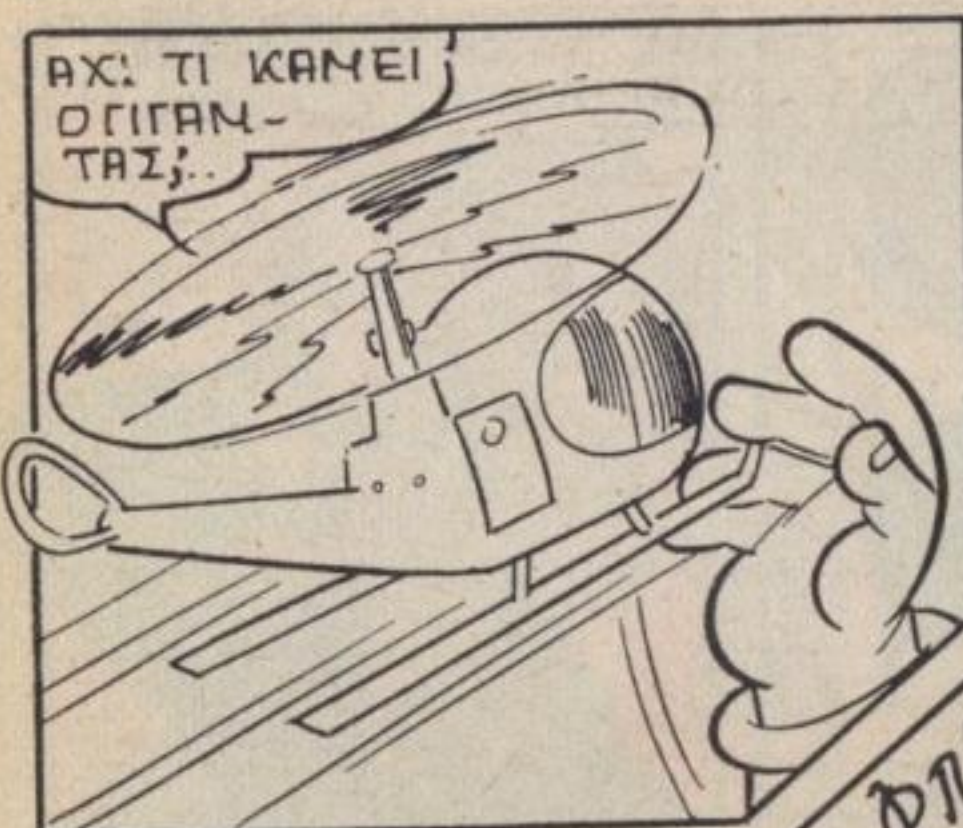
ΚΑΠΝΟΣ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΥ

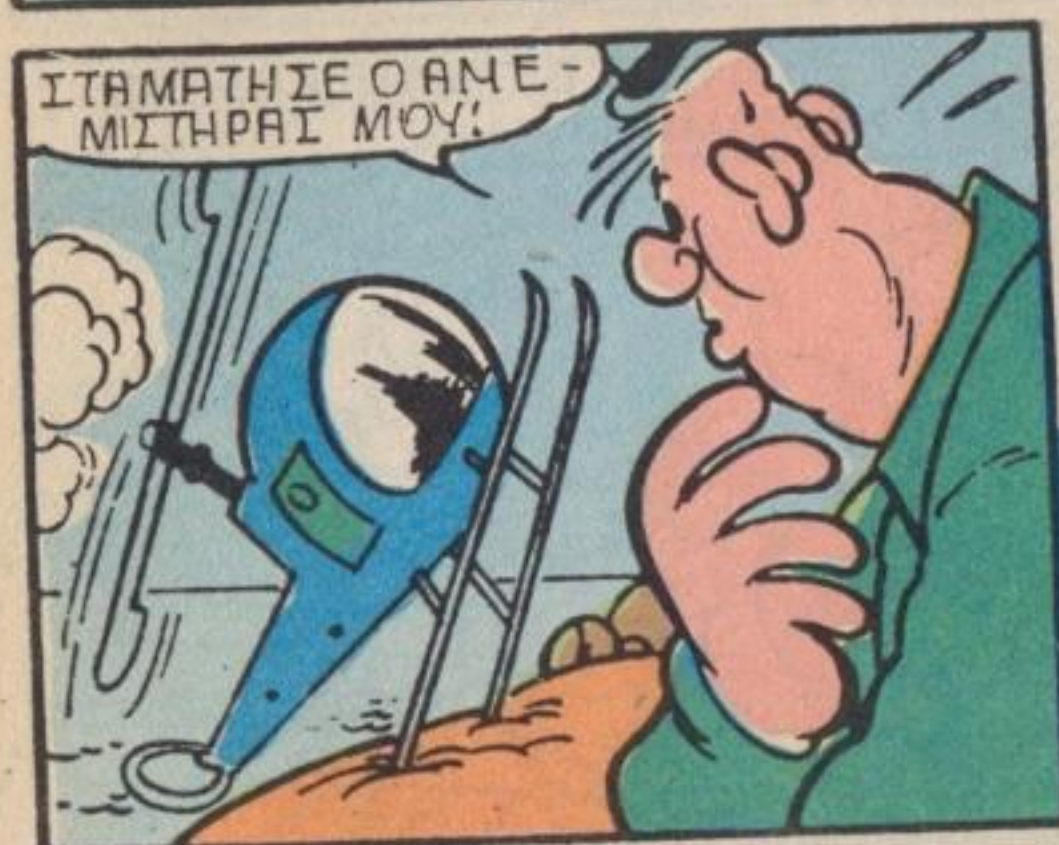
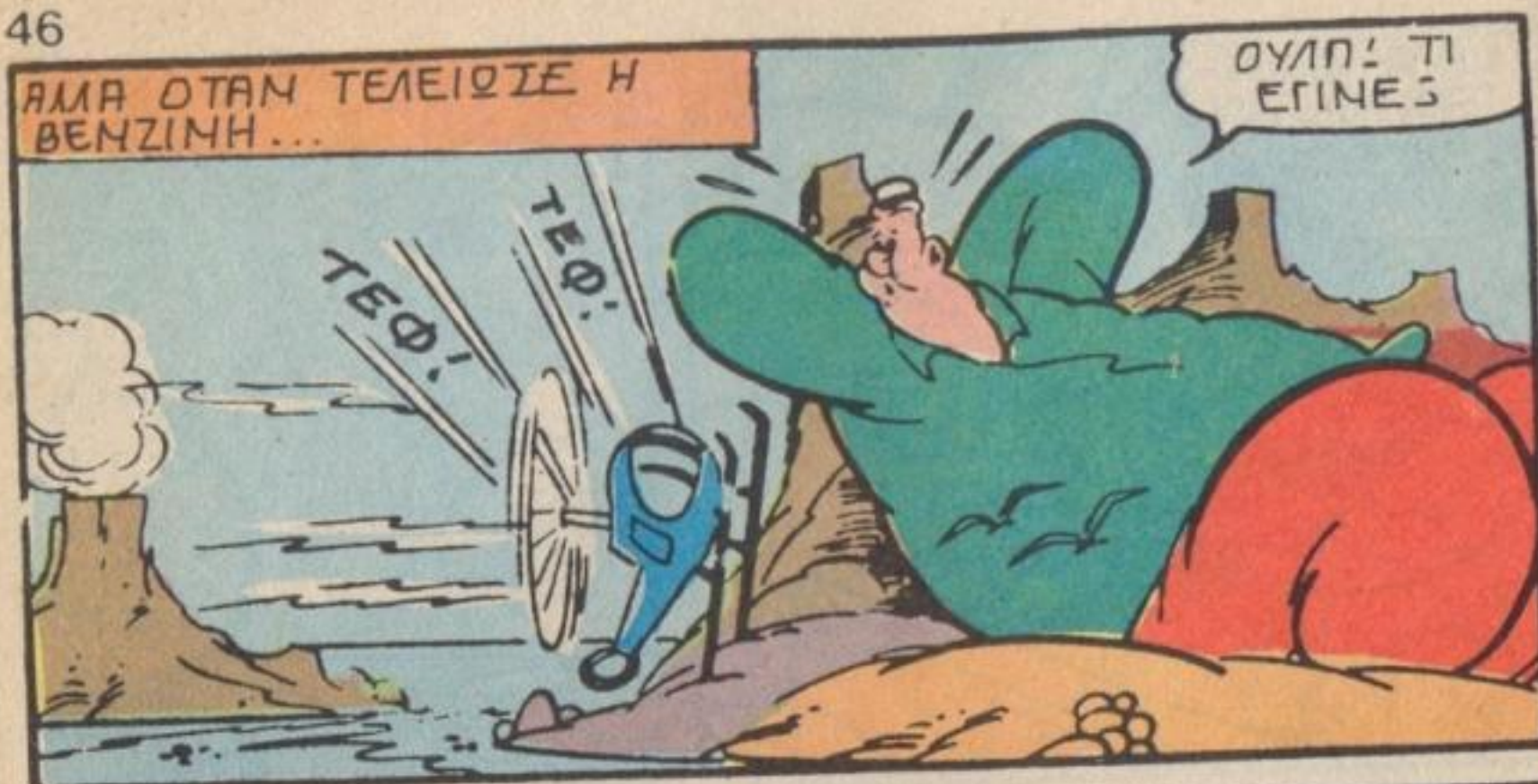
ΑΧ! ΤΙ ΟΡΑΙΑ Ν' ΑΝΑΠΝΕ-
ΕΙΣ ΚΑΘΑΡΟ ΑΕΡΑ ΜΟΛΙΣ
ΞΥΠΝΑΣ!

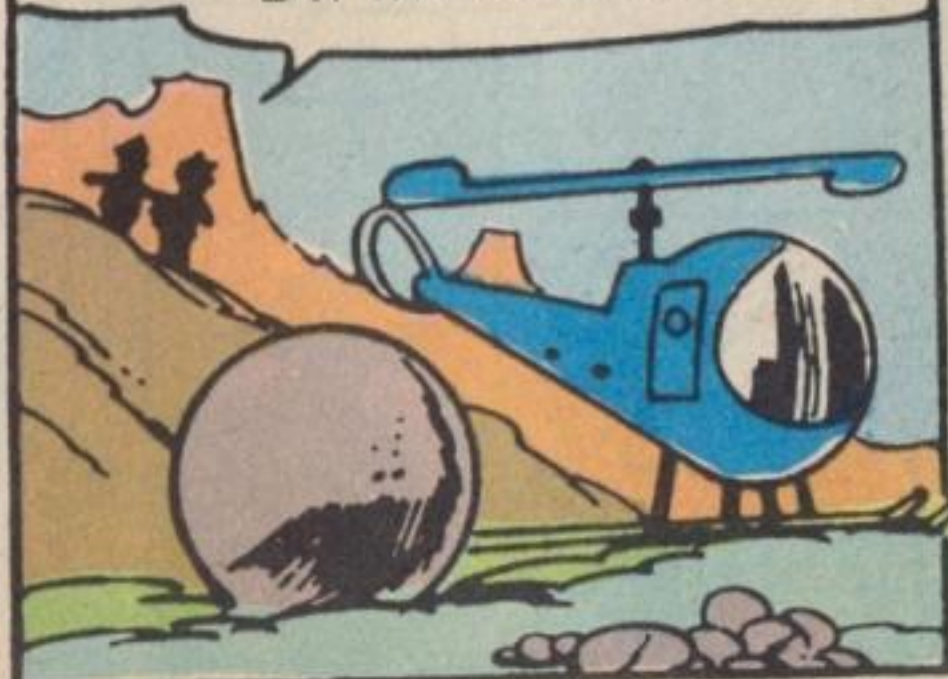

ΔΕΝ ΗΘΕΛΑ Ν' ΑΝΑ-
ΠΝΕΥΣΩ ΤΟ ΚΗΜΟ ΤΟΥ
ΗΘΡΑΙΣΤΕΙΟΥ, ΚΑΙ...

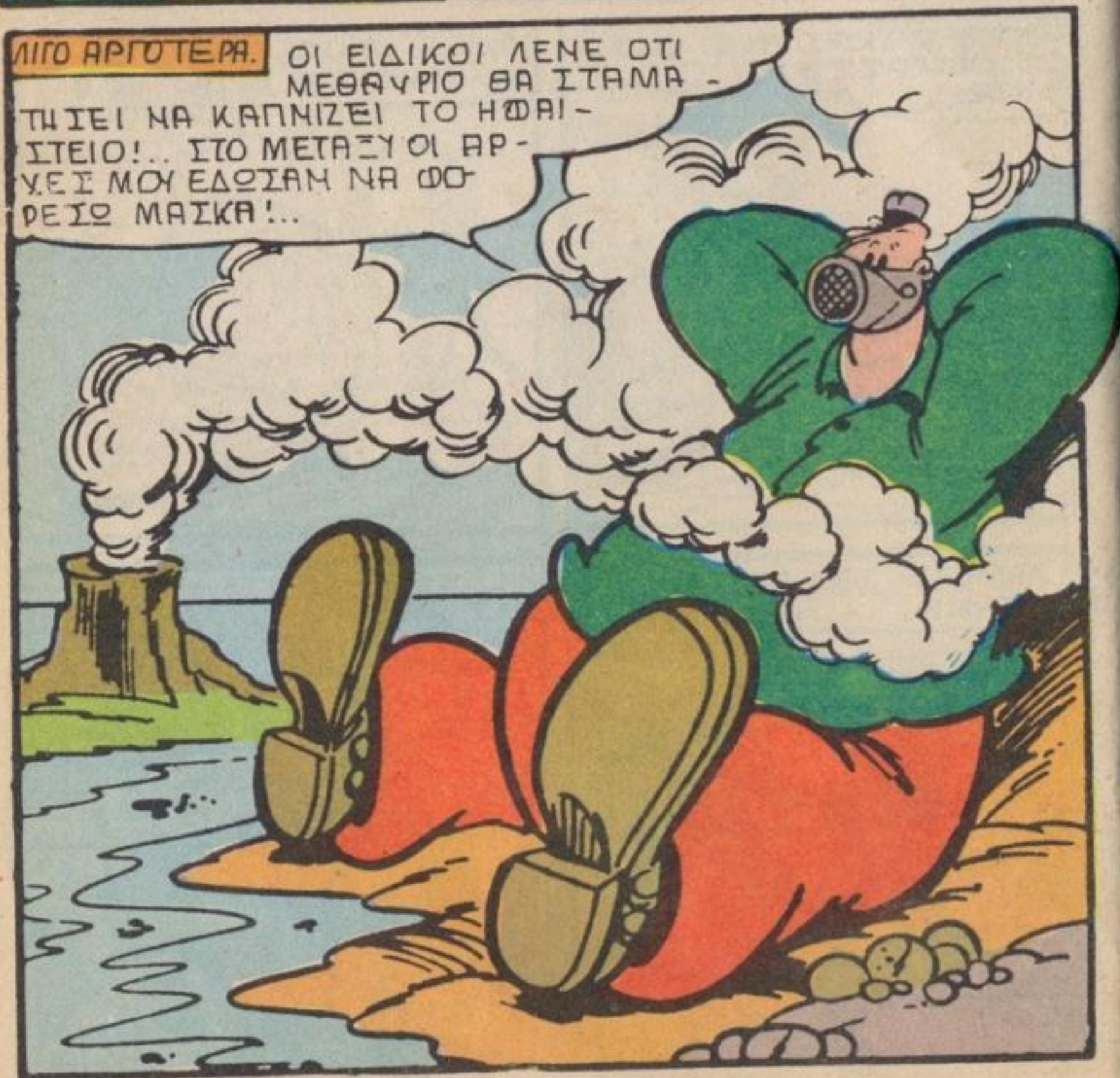

ΤΩΡΑ
ΚΑΤΑΛΑ-
ΒΑ!

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΠΙΣΩ
ΟΤΙ ΑΡΠΑΞΕ !...

ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ. ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ ΛΕΝΕ ΟΤΙ
ΜΕΘΑΥΡΙΟ ΘΑ ΣΤΑΜΑ-
ΤΗΣΕΙ ΝΑ ΚΑΠΝΙΖΕΙ ΤΟ ΗΘΡΑΙ-
ΣΤΕΙΟ!... ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΟΙ ΑΡ-
ΧΕΣ ΜΟΥ ΕΔΩΣΑΝ ΝΑ ΦΟ-
ΡΕΙΣ ΜΑΣΚΑ!

Η ΚΙΤΡΟ- ΛΕΜΟΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΡΕΣ ΤΗΣ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ κι' έναν και-
ρό, ήτανε ένας άρχον-
τας πού είχε τρία ά-
γόρια. Άπέναντι από
τὸ παλάτι τοῦ ἄρχοντα ἦτανε
μια πλίνθινη καλύβα, ὅπου ζού-
σε μιά γριούλα, πολὺ φτωχή.

Μιά μέρα, τὸ μικρότερο ἄρ-
χοντόπουλο καθὼς κύτταζε ἀπὸ
τὸ παράθυρο τοῦ παλατιοῦ εἶ-
δε τὴν γριούλα νὰ πασκίζει νὰ
βράση τὰ χόρτα πού εἶχε μα-
ζέψει σ' ἓνα μισοσπασμένο πη-
λινο τσουκάλι.

Καθὼς φούσκωνε, βράζοντας
τὸ νερὸ χυνόταν ἀπὸ τὸ μισο-
σπασμένο τσουκάλι καὶ τῆς ἔ-
σβηνε τὴ φωτιά. Ἡ καπνισμένη ἡ
γριούλα κλαίγοντας ἀπὸ τὴν ἀ-
πελπισία τῆς ξανόναβε τὴ φω-
τιά, ἀλλὰ πάλι γινόταν τὸ ἴδιο.
Τὸ μικρὸ ἄρχοντόπουλο λυπή-
θηκε τὴ γριά.

Κάλεσε, λοιπόν, τὸν πιστό
τοῦ ὑπηρέτη καὶ τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ,
στὰ μπακιρτζίδικα καὶ ἀγόρα-
σε ἓναν καινούργιο μπακιρένιο
τέτζερη μὲ καπάκι καὶ μιά σι-
δερωστιά. Πάρε ἀκόμα τροφι-
μα γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ζήσει ἓνας
ἄνθρωπος μὲ αὐτὰ ἀρκετὸ και-
ρό, καὶ ὅλα αὐτὰ ἄφησέ τα μὲ
τρόπο ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα τῆς
γριάς.

Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἔκανε ὅ-
τι τοῦ εἶπε τὸ ἄρχοντόπουλο.

Ὅταν ἄφησε ἔξω ἀπὸ τὴν
καλύβα τῆς γριούλας ὅ,τι εἶχε
ἀγοράσει τὸ ἄρχοντόπουλο ση-
μάδεψε μὲ τὴν σφεντόνα τοῦ ἀ-
πὸ τὸ παλάτι τὴν πλίνθινη τσου-
κάλια τῆς γριούλας, τὴν χτύπη-
σε καὶ τὴν ἔκανε κομμάτια.

Ἡ γριούλα τότε ἔβρισε τίς
φωνές καὶ φώναζε ἀπελπισμέ-
νη. Γρήγορα τὸ ἄρχοντόπουλο
κατέβηκε ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ
πῆγε κοντὰ τῆς.

— Τι έπαθες κυρούλα; την ρωτάει.

— Δεν βλέπεις, τί έκανα; λέει αυτή τί μου κάνανε τὰ παλιόπαιδα; Μου σπάσανε την τσουκάλα μου και τώρα πώς θα μαγειρεύω ή κακομοίρα τὰ λαχανάκια μου;

Γέλασε τὸ ἀρχοντόπουλο και τῆς εἶπε:

— Τώρα θα μαγειρεύης σὲ ἀλοκαίνουργιο μπακιρένιο και γανωμένο τέτζερη, και ὄχι μόνο λαχανάκια, ἀλλὰ ἀπ' ὅλα τὰ καλά.

Και τρέχει και τῆς φέρνει τὸν τέτζερη, τὴν σιδερωστιά και τὰ τρόφιμα.

— Για τοῦτο τὸ καλὸ ποῦ μου κάνεις, τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω ἐγώ; λέει ἡ γριούλα.

— Τίποτα, κυρούλα μου, τῆς λέει τὸ μικρὸ ἀρχοντόπουλο.

— Μὴ κυττᾶς, ποῦ εἶσαι ἀρχοντόπουλο, τοῦ λέει ἡ γριά, μπορεῖ νᾶρθη ἐποχὴ ποῦ νὰ μ' ἔχης ἀνάγκη. Θυμήσου, ἀν καμμιὰ φορὰ βρεθῆς σὲ δυσκολία. Θυμήσου με και μένα. Ἄς εἶμαι γριούλα και φτωχή. Γκωρίζω ὅλα τὰ κρυφὰ κι' ἀπόκρυφα.

Γέλασε τὸ ἀρχοντόπουλο, χαιρέτησε τὴν γριούλα κι' ἔφυγε.

Κι' ἀπὸ τότε τῆς ἔστειλε μὲ τὸν πιστό του ὑπηρέτη τακτικὰ τρόφιμα.

Πέρασαν λίγα χρόνια. Τὰ τρία παῖδιά τοῦ ἀρχοντα μεγάλωσαν. Γινῆκανε σωστοὶ ἄντρες. Τους κάλεσε ὁ πατέρας τους μιὰ μέρα και τους εἶπε:

— Πρέπει νὰ διαλέξω τὸν διάδοχό μου. Μιὰ παλιά προφητεία λέει, πὼς διάδοχός μου θα εἶχαι ἄξιος, νὰ γίνῃ ὁποῖος παντρευτῇ τὴν κόρη τῆς κιτρολεμονιάς. Δεν ξέρω, ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ κιτρολεμονιά οὔτε ἡ κόρη τῆς. Ὅποιος ὁμως τίς βρῇ και παντρευτῇ τὴν κόρη, θα γίνῃ διάδογός μου.

Τὰ δυὸ μεγαλύτερα ἀρχον-

τόπουλα ξεκίνησαν ἀμέσως. Πῆραν δρόμους διαφορετικούς και τρέξαν σὲ γῆ και οἰκουμένη, γιὰ νὰ βροῦν ὁ καθένας γιὰ τὸν ἑαυτό του και νὰ παντρευτοῦν τὴν κόρη τῆς κιτρολεμονιάς. Τὸ μικρότερο ἀρχοντόπουλο ἦρθε σὲ μεγάλη ἀπορία και δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ.

Τότε θυμήθηκε τὴν γριούλα. Πῆγε και τῆς τὸ εἶπε. Κι' ἐκείνη χαμογέλασε και τοῦ εἶπε στοργικά:

— Μὲ χαρά, θα σὲ βοηθήσω ὅσο μπορῶ. Ν' ἀγοράσης τρία σιδεροπάπουτσα και τρεῖς σιδερομαγκούρες. Και νὰ περπατᾶς κατὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Ὅταν λειώσῃ και τὸ τελευταῖο σιδεροπάπουτσο και ἡ τελευταία σιδερομαγκούρα, θα δῆς ἀπὸ μακριὰ ἕνα πανέμορφο δέντρο. Θα εἶναι ἡ κιτρολεμονιά και θα ἔχῃ πάνω τῆς τρία κίτρα. Στὸν ἴσκιο τῆς, ὁμως, θα κοιμᾶται ὁ δράκος ποῦ θα τὴν φυλάῃ. Κύτταξε νὰ τὸν ξεγελάσης και νὰ κόψῃς ἕνα κίτρο. Ὅταν βγάλῃς τὴν φλούδα του, θα πεταχτῇ ἀπὸ μέσα ἡ πεντάμορφη κόρη τῆς κιτρολεμονιάς. Μέχρι ἐδῶ ξέρω. Ἀπὸ κεῖ και πέρα πορέψου μοναχός σου.

Ἄκουσε τὰ λόγια τῆς γριάς τὸ ἀρχοντόπουλο και ξεκίνησε. Δρόμο πῆρε: δρόμο ἄφησε, πέρασε ἀπὸ ἄγνωστα χωριά, ἔφτασε σὲ πολιτεῖες πρωτόγνωρες, συνάντησε δυσκολίες πολλές, μὰ δὲν ἀπογοητεύθηκε.

Τέλος, ἀφοῦ και τὸ τελευταῖο ζευγάρι σιδεροπάπουτσα και ἡ τελευταία σιδερομαγκούρα ἔλειωσαν, ἀντίκρουσε ὅπως τοῦ εἶχε πῆ ἡ γριά, τὴν κιτρολεμονιά και στὴν ρίζα τῆς ἕναν ἀπαίσιο δράκο νὰ κοιμᾶται.

Πλησίασε κοντὰ στὸ δέντρο, ἔσκαψε ἕνα λάκκο και χώθηκε μέσα. Μετά, σηκώθηκε σιγά-σιγά κι' ἔκανε νὰ κόψῃ ἕνα ἀπὸ τὰ κίτρα. Τότε ὁμως, τὸ δέντρο μίλησε μὲ ἀνθρώπινη λαλιά:

— Ἀφέντη δράκο, κάποιος θέλει νὰ μοῦ κλέψῃ τὰ τρία κιτρολέμονά μου!

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὸ ἀρχοντόπουλο κρύφτηκε στὸ λάκκο. Στὸ μεταξύ, ξύπνησε και ὁ δράκος και μὴ βλέποντας κανέναν τριγύρω του, εἶπε:

— Κανείς δὲν εἶναι ἐδῶ γύρω. Ἄς ξανακοιμηθῶ...

Και ξανακοιμήθηκε.

Τότε τὸ ἀρχοντόπουλο ξαναβγῆκε ἀπὸ τὴν κρυψώνα και ἔκανε νὰ κόψῃ τὰ κιτρολέμονα. Πάλι τὸ δέντρο φώναξε:

— Δράκο, ἀφέντη μου! Κίποιος θέλει νὰ μὲ κλέψῃ!

Μέχρι νὰ ξυπνήσῃ ὁ δράκος τὸ ἀρχοντόπουλο κρύφτηκε.

Ἐφαξε ὁ δράκος, δὲν βρῆκε κανέναν και εἶπε θυμωμένος:

— Δυὸ φορές μὲ ξύπνησες, χωρὶς λόγο. Ἄν και τρίτη φορὰ μὲ κοροϊδέψῃς, θα ρίξω τὰ κιτρολέμονά σου κάτω...

Και ξανακοιμήθηκε.

Πάλι τὸ ἀρχοντόπουλο βγῆκε ἀπ' τὸ λάκκο και προσπάθησε νὰ πάσῃ τὰ κιτρολέμονα. Και πάλι ἡ κιτρολεμονιά φώναξε:

— Ἀφέντη, ἀφέντη! Πάλι μὲ πλησίασε ὁ κλέφτης...

Ξύπνησε ὁ δράκος. Ἐφαξε και δὲν βρῆκε κανέναν. Θυμωμένος τότε, χτύπησε τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου και τὰ τρία κιτρολέμονα ἔπεσαν γάμω.

Ἐπειτα ὁ δράκος κοιμήθηκε.

Τότε τὸ ἀρχοντόπουλο, βγῆκε ἀπὸ τὴν κρυψώνα του, μάζεψε τὰ κιτρολέμονα κι' ἔφυγε...

✱

Ἐτρεξε, ἔτρεξε, μέχρι ποῦ κουράστηκε και σταμάτησε νὰ ξαποστάσῃ, κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο ἑνὸς δέντρου. Πῆρε τότε τὸ ἕνα κιτρολέμονο, τὸ ξεφλούδισε. Ἀπὸ μέσα πετάχτηκε μιὰ πανέμορφη κοπέλα.

— Ἐλα μαζί μου, τῆς εἶπε τὸ ἀρχοντόπουλο, νὰ σὲ κάνω γυναῖκα μου κι' ἀρχόντισσα!

— Μετὰ χαρᾶς, ἀπάντησε ἡ κοπέλα, ἀφοῦ ὁμως πρώτα μοῦ δώσῃς ψωμί και τυρὶ νὰ φάω και νὰ χορτάσω...

— Δεν ἔγω τίποτα νὰ σοῦ δώσω νὰ φᾶς, ἀποκοίθηκε τὸ ἀρχοντόπουλο. Πεοίμενε ὁμως. Πιὸ κάτω θα βροῦμε κανένα χάνι και θα πῶμε νὰ φάμε.

— Δεν μπορῶ νὰ πεοιμῶ! εἶπε ἡ κοπέλα κι' ἐξαφανίστηκε ἀπ' τὰ μάτια του.

Ἀπογοητευμένο τότε τὸ ἀρχοντόπουλο ξεφλούδισε τὸ δεύτερο κιτρολέμονο. Και μιὰ ὁμορφότερη κοπέλα ἀπὸ τὴν πρώτη παρουσιάστηκε. Τὸ ἀρχοντόπουλο τῆς ζήτησε νὰ παντρευτοῦν. Κι' ἐκείνη τοῦ εἶπε:

— Νὰ σὲ παντοευτῶ, ναί. Ὅμως πρώτα, δώσε μου κάτι νὰ φάω, γιατί πεινάω!

— Κι' ἐγὼ ὑπιστικὸς εἶμαι. Κάνε ὑπομονή. Στὸ πρώτο χάνι ποῦ θα δοῦμε, θα φάμε...

— Δεν μπορῶ νὰ πεοιμῶ! εἶπε ἡ κοπέλα κι' ἐξαφανίστηκε.

Τί νὰ κάνῃ τὸ ἀρχοντόπουλο συνέχισε τὸ δρόμο. Στὸ πρώτο χωριὸ ποῦ συνάντησε ἀγόρασε ψωμί, τυρὶ, ἐλιές και κρασί.

Μετὰ πῆρε τὸ τρίτο κιτρολέμονο και τὸ ξεφλούδισε. Μιὰ νέα κοπέλα, πιὸ ὁμορφὴ ἀπὸ τίς ἄλλες δυὸ παρουσιάστηκε.

— Καλὴ σου μέρα, παλικάρι μου! τοῦ εἶπε.

— Καλημέρα! εἶπε ἐκεῖνο. Θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου;

— Θέλω, μὰ δώσε μου πρώτα ψωμί και τυρὶ, νὰ φάω.

Αὐτὴ τὴ φορὰ, τὸ ἀρχοντόπουλο ἔδωσε φαγητὸ στὴν κοπέλα κι' αὐτὴ, μετὰ χαρᾶς, τὸν ἀκολούθησε στὸ παλάτι.

✱

Οἱ ἄλλες δυὸ κόρες τῆς κιτρολεμονιάς, ποῦ χαθήκανε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἀρχοντόπουλου, πεινασμένες καθὼς ἦταν, πῆραν δρόμο νὰ βροῦν κάτι νὰ φάνε... Καθὼς τρέχανε συναντᾶνε τὰ

δυο αδέρφια του μικρού αρχοντόπουλου.

Αυτά τα δυο αδέσφια, απελπισμένα πως δεν θα βρουν την κιτρολεμονιά και τις κόρες της είχαν πάρει το δρόμο της επιστοφής για το παλάτι. Συναντήθηκαν σ' ένα σταυροδρόμι, που ήταν ένας πλάτανος και μια κρύα βρυσούλα. Έκει, απλώσανε ό,τι φαγητό είχαν για να φάνε. Τη στιγμή εκείνη ήρθαν οι δυο κόρες της κιτρολεμονιάς κι' αφού είχαν φαγητό να τους δώσουν, δέχτηκαν να παντοευτούν ή κάθε μία από ένα αρχοντόπουλο.

Έτσι, σε λίγες μέρες, τα τρία αδέρφια μαζί με τις τρεις κόρες της κιτρολεμονιάς, φτάσανε στο παλάτι.

Ο άρχοντας ήρθε σε μεγάλη όπιορία. Δεν ήξερε ποιόν να όρίση διάδογό του. Τότε το μικρό αρχοντόπουλο του είπε:

— Πατέρα, καλύτερα που ήρθαν τα πράγματα έτσι. Γιατί θα ήταν άδικο, ένας από μας, να είναι διάδοχος και οι άλλοι να μην έχουν καμιά αξία. Μοίρασε το βασίλειό σου στα τρία και ός βασιλέμη το κάθε παιδί σου, όπου όσύ θα κανόνισης.

Ο άρχοντας είπε τότε:

— Μ' αϊτόν τόν τρόπο όμως, αδικιόσθι όσύ. Γιατί, χάρι σε σένα, βρέθηκε ή κιτρολεμονιά και οι κόρες της, γι' αυτό διατάζω, όσύ να μείνης στο παλάτι, ίσος με τ' αδέρφια σου. Κάθε αδελφός σου θα έχη το δικό του καμιάτι για να βασιλεύη, αλλά όλες οι μεγάλες αποφάσεις για είσήη και για πόλειο, και για ό,τι άλλο σπουδαίο, θα πσιόνωνται από σένα και τα αδέρφια σου, θα ύπακούοιν!

Και έγινε έτσι. Και τα τρία αδέρφια ήσανε καλά κι' όμείς καλύτερα!

πρασινι με σοσιμνη

ΑΥΤΗ Η ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ ΜΕ ΚΥΝΗΓΑΕΙ ΟΠΟΥ ΠΑΡΕΙ ΤΗ ΒΛΕΠΕ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ!

ΟΙ ΕΜΠΕΙΡΟΓΗΝΟΜΟΝΕΙ ΛΕΝΕ
ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΚΡΑΣΙ!

ΕΚΝΕΥΡΙΖΟΜΑΙ Μ' ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ
ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ! ΠΙΝΕΤΕ, ΠΙΝΕΤΕ
ΛΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ
ΠΙΝΟΥΜΕ!

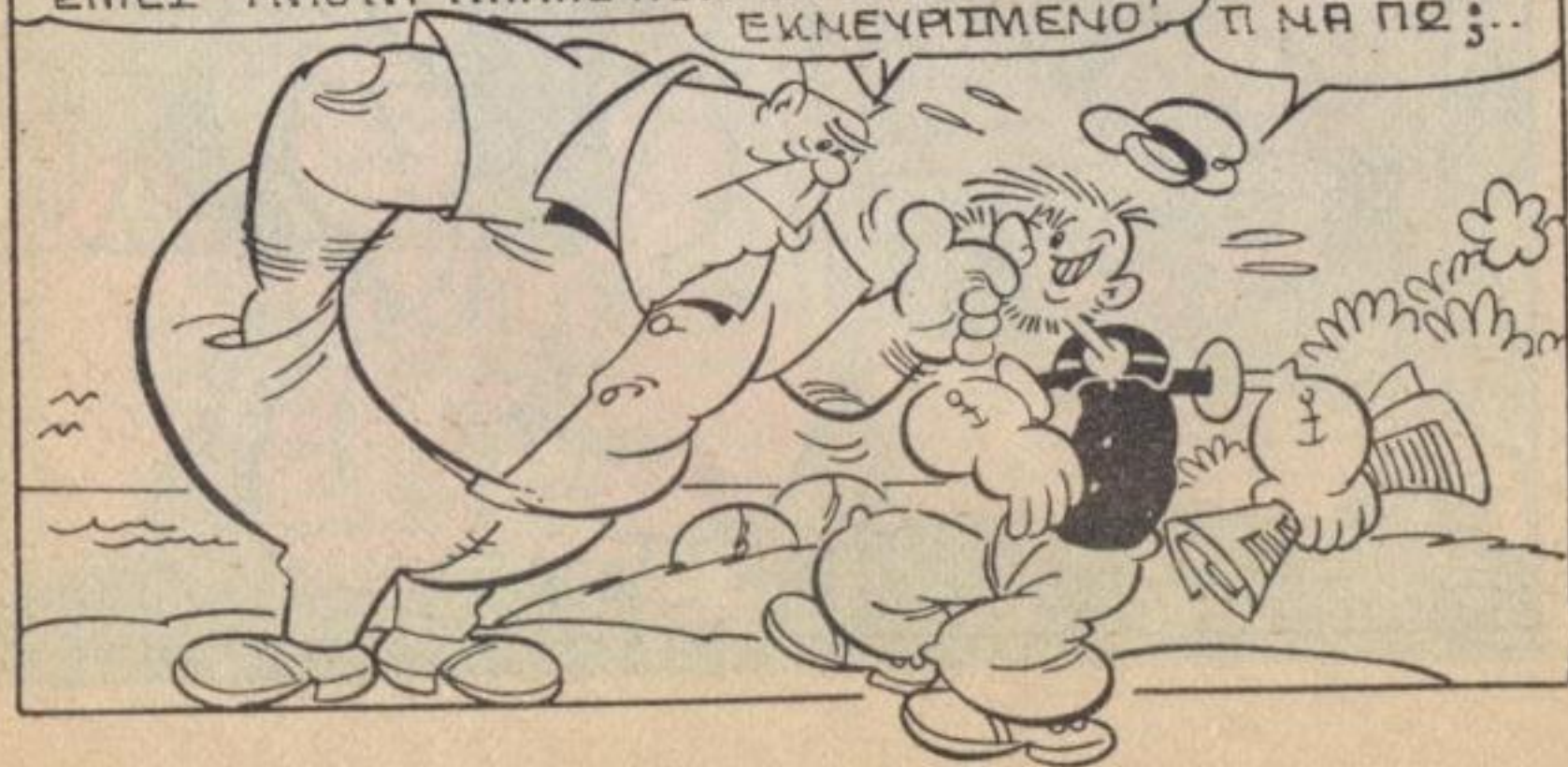
ΟΥΘ! Ο ΑΕΡΑΣ ΜΟΥ ΠΗΡΕ
ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ!

ΝΑ ΠΑΡ' Η ΟΡΓΗ! ΠΟΙΟΣ ΑΝΑΙ-
ΔΗΣ ΤΟ ΕΚΑΝΕ ΑΥΤΟ ΝΑ
ΜΟΥ ΠΕΤΑΣΕΙ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕ-
ΡΙΔΑ ΣΤΑ ΜΟΥΤΡΑ;

ΕΙΠΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΠΑΠΠΟΥΛΗΣ ΣΕ ΒΛΕΠΩ ΛΙΓΟ
ΕΚΝΕΥΡΙΣΜΕΝΟ! ΠΟΙΟΣ ΕΓΩ;
ΤΙ ΝΑ ΠΩ;..

Α, ΕΛΕΓΑ ΚΙ' ΕΓΩ!...

ΧΑΡΗΚΑ ΓΙΑ ΤΗ
ΓΝΩΡΙΜΙΑ!

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΙ' ΑΣΧΗΜΟ
ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΜΕΙΝΕ Η ΕΦΗ-
ΜΕΡΙΔΑ! ΘΑ ΠΕΡΑΣΟ ΤΗΝ
ΩΡΑ ΜΟΥ!

ΧΜΜ! ΘΕΜΑΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ! ΕΙ-
ΔΗΣΕΙΣ ΑΣΧΗΜΕΙΣ! ΤΙΠΟΤΑ
ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ!

ΜΠΑ! ΤΙ ΒΛΕΠΩ; ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ
ΠΑΛΙ ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ, ΞΥΔΟ-
ΠΟΥΛΟΥ!...

Ε'Ι ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΤΟ
ΙΣΜΕΙΟΜΑ;

ΔΕΝ ΘΑ ΜΟΥ ΣΤΟΙΧΗΣΕΙ ΠΑΡΑ
ΜΟΝΑΧΑ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ; ΤΟ
ΜΠΟΥΚΑΛΙ! ΕΧΩ ΛΟΙΠΟΝ ΜΙΑ
ΙΔΕΑ!

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΦΗΣΟ ΝΑ ΠΑΕΙ
ΧΑΜΕΝΗ ΑΥΤΗ Η ΕΝΚΑΙΡΙΑ...

ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΩΝ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ! ΕΔΩ ΕΡΧΟΜ-
ΤΑΙ ΟΛΕΣ ΟΙ
ΠΑΛΙΕΣ!...

ΤΙ
ΘΕΙΣ
ΓΕΡΟ;

ΞΕΡΕΙΣ ΠΑΙΔΑΚΙ
ΜΟΥΙ ΘΑΘΕΛΑ ΜΕΡΙΚΕΣ
ΠΑΛΙΕΣ ΕΦΗΜΕΡΙ-
ΔΕΣ!...

Μ' ΑΡΕΣΕΙ ΠΟΛΥ ΤΟ ΔΙΑ-
ΒΑΣΙΜΑ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΕΧΩ
ΛΕΦΤΑ Ν' ΑΓΟΡΑΣΩ. ΓΙ'
ΑΥΤΟ...

ΚΑΤΑΛΑΒΑ! Α-
ΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΜΕ!

ΔΙΑΛΕΞΕ ΟΣΙΕΣ ΘΕΙΣ!...

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ! ΕΙ-
ΣΑΙ ΠΟΛΥ ΕΥΓΕ-
ΝΙΚΟΣ!

ΧΕ! ΧΕ! ΘΑ ΔΙΑΛΕΞΩ ΑΥΤΕΙΣ
ΠΟΥΧΟΥΜ ΚΟΥΠΟΝΙΑ ΓΙΑ
ΤΟ ΚΡΑΣΙ!...

ΤΕΛΕΙΩΣΑ! ΑΥΤΑ ΜΕ ΦΤΑ-
ΝΟΥΝ! Σ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ!

ΜΠΑ
ΤΙΠΟΤΑ!

ΖΗΤΩ!!

Θ' ΑΡΧΙΣΩ ΝΑ ΤΑ
ΚΟΒΩ!

ΘΑ ΤΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΩ ΤΩΡΑ
ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΕΥ-
ΘΥΝΣΗ ΜΟΥ!

ΝΑ ΣΑΙ ΦΙΛΗΣΩ! ΦΕΡΤΕ
ΜΟΥ ΜΠΟΛΙΚΟ ΚΡΑΣΙ -
ΚΙ ΜΑ ΧΟΡΤΑΙΩ!
ΜΑΤΙ! ΜΑΤΙ!

